

L'ART DE NO VIURE

Tots els sistemes filosòfics i burgesos d'enfocar l'existència es redueixen només a això: a no viure o a viure a mitges. Renuncia, reduir, acompassar la feina de cada dia de forma que l'ahir, l'avui i l'endemà s'assemblin tant com puguin l'un a l'altre, de manera que hom pugui creure's que no es mou de lloc.

Era ben a l'inrevés el programa de Goethe, que volia néixer cada dia. Era diferent el d'el d'els místics d'anar acostant penosament l'ànima a Déu. Aquesta virtut filosòfica i burgesa és ben contrària al que era la «virtus» dels romans; és a dir, l'homenia, l'audàcia, aquella fe a posar proa contra les tempestes, a no recular.

Aquesta manera de veure la bondat que té la massa benestant i alguns pepants justifica el fet que «persona de bé» es digui moltes vegades, amb un cert somriure una mica sarcàstic: Aquesta pretesa bondat és, a fi de comptes, l'art de no viure o dur una mitja vida.

Moltes vegades ens ha vingut al cap la idea de fer un llibre que versaria sobre aquest tema: influència de les males persones en l'avenç del món. És clar que no ens referiríem als criminals ni als irresponsables: només a tota aquella gent, mal vista en societat, que és qui ha fet i fa anar les coses d'aquest planeta.

Es evident que l'home, posat en un ambient en el qual no hagi de bregar, degenera ràpidament. I aquesta degenerescència sol anar acompanyada d'una gran dosi de fatuitat. Talment la mosca del cotxe que es pensava que ajudava els cavalls a la pujada, hi ha tota una sèrie de persones —gairebé una classe social en bloc— que es pensen dur el timó del món. Són els d'ordre, els útils, les forces vives. En realitat els paràsits; les mosques del cotxe.

Ah! com és corrent de veure per casinos i casinets rendistes que es planyen de la poca tirada al treball que hi ha pel món. Que troben absurd que ningú pensi seriosament a millorar la forma de la societat. «Són falòrnies —diuen—, els homes seran els mateixos». I engeguen una glopada de fum.

Els ignoren que així que la quantitat de persones benpensants i poc útils arriba a fer prou pes el trespol s'ensorra i tot va daltabaix.

Són unes mosques, però ells són, en realitat, uns terribles revolucionaris.—R. LL.

(De «La Publicitat»)

Les campanyes de la premsa estrangera

El cap del Govern explica en una nota oficiosa perquè «Le Temps», diari oficiós francès, censura ara el que abans havia alabat

Madrid. — A l'Oficina de Censura ha estat facilitada la següent nota oficiosa del president del Consell:

«Bien se me alcanza la gravedad de las palabras que dedico al incidente, cuyo conocimiento me ha impresionado, de la discusión surgida recientemente entre «Le Temps» y «A B C», y por eso quise que ello fuese detenidamente pensado.

Más inclinado al elogio que a la censura, empezaré por consignar el que en esta ocasión merecen «A B C» y el señor Pérez Caballero, y señalar que

si todos los periódicos y todos los políticos, cuando se trata de cosas como ésta, demostraran igual celo, mucho mejor sería al ya favorable concepto que España disfruta en el mundo.

Desgraciadamente, el silencio y la indiferencia responden generalmente a los ataques de esta índole.

Ahora debo decir que juzgo altamente censurable la conducta de «Le Temps», dando acogida, fuera de toda oportunidad y actualidad, a un artículo como el del señor Lacroix, que ni siquiera favorece a los intereses de su país.

Sería pueril ocultar que España mantiene una organización adecuada para velar por sus intereses y buen nombre en la prensa extranjera, y que esta organización ha sostenido relaciones con «Le Temps», que ha dado buena acogida en sus columnas a artículos de escritores acordes con ella. Estas relaciones se han interrumpido por

desacuerdo en la estimación del servicio por parte de los que lo prestaban.

Desde aquel día «Le Temps», quizás con ignorancia de su Dirección, ha dejado de tener para el Gobierno español la benevolencia que guiara sus relaciones durante más de dos años.

He de reconocer que el caso es singular en la prensa europea, pues cuando la necesidad de combatir el frente general de ataque de que fué víctima España hace más de un año, llevó al Gobierno a intentar despejar el falso ambiente creado, lo logró de gran parte de la prensa americana, inglesa, italiana y portuguesa, sin más que apelar a la rectitud de su juicio y mediante la demostración de la verdad. También otros grandes periódicos franceses enviaron corresponsales especiales, cuya corrección y desinterés fué exquisito; recuerdo el caso de M. Sauerwein, de «Le Matin», que a duras penas admitió algunos agasajos sociales y familiares, a los que correspondió con largueza y cortesia.

De parte de la prensa española, los hechos y su actitud demuestran claramente la independencia de su proceder.

A mi me contraría mucho tener que hablar con tanta claridad, pero es que lo ocurrido es inaudito, por lo extemporáneo, injusto y contrario a la estrecha cordialidad de relaciones existentes entre los dos pueblos vecinos, cuidadosamente mantenida por sus Gobiernos. Seguramente que a la Dirección de «Le Temps» no le contraría en menor grado que a mi, el ver que sus columnas, justamente reputadas en el mundo, dan acogida a plumas que la pasión y el interés conducen a destemplanzas y actitudes injustificadas, haciéndose eco de la ofensiva desatada contra España, con grave daño del crédito y la economía de la nación, por intereses que se dicen lesionados por la obra de resurgimiento de la Dictadura española, que pone su mayor cuidado en atender todos los requerimientos y en mantener todas las cordialidades.»

UNA LLAGRIMA

Aquesta vesprada
els meus versos llegia
voltat d'uns amics;
tots m'escoltaven,
ningú em sentia
llevat d'una verge
d'un aire tan fina
que'ls ulls li glaiien
potser de neguit.

Un ritme clamava
les notes mes térboles
i àdhuc tormentoses
d'una folla passió,
i les pàl·lides galtes
d'aquella donzella
lleument envogiren
i alhora una llàgrima
li feia un petó.

Després, quin record
dins l'ànima meva
s'hi ha amorosit,
ho pàl·lida donzella

de pell de seif!...

... Poc cambiava
la meva alegria
per tots els llorers
que pugui tenir!

Francesc SERRA

LLETRA D'AMOR

Ves a lo pit de l'estimada
la missatjera de l'amor,
lletra que dús paraules d'or
lletra petita i perfumada;
Quan a son pit l'hagi cercada
i cossi a soles ta dolçor,
digal'hi, lletra, ço que el cor
a ma la pluma li ha dictada.
Digal'hi amb ton parlar florit
tota la fe amb que la voldria.
Que es mou record i el dolç neguit
que ha perfumat la meva vida
digal'hi, el bes que li faria,
amb ton parlar amorosit.

M. BASSA I ARMENGOL

ELLA

Ella ho fou tot per mi;
Mai més he vist passar la vida sola
i trista sense un record d'amor que'm digui
que una ànima s'arrulla a mon costat
exhuberant d'amor i poesia,
i al seu escalf la meva fantasia
aixeca el vol corulla de bellesa
per devagar el seu gust de deesa
per l'ample espai dels pensaments divins.
I així, com l'au reial d'ala potentia
que aixeca el vol segura vers son niu,
del seu sublim amor cerco el caliu
segur de trovar un altra ànima ardenta
que'm digui tot baixet, que per mi viu.

M. BASSA I ARMENGOL